השלמות לשיחות דלעיל

בס"ג, חיבור גשמיות ורוחניות בביהמ"ק:

ולהעיר גם מחיבור ב' הקצוות שבביהמ"ק — קדש הקדשים, המקום הכי מקודש שלמעלה מכל העולם כולו, וביחד עם זה, שייך גם לכל העולם, כמודגש ב"אבן שתי'" ע"ש ש"ממנה הושתת כל העולם"[1], ועד שבמזבח שבביהמ"ק היו השיתין שיורדין עד התהום[2], תחתון שאין תחתון למטה ממנו.

שם, י"ג (ט"ו) דברים שמהם נעשה המשכן:

ולהעיר מהשייכות לשבת נחמו (נחמה בכפליים של בית ראשון ובית שני שמרומזים ב"משכן משכן", "שני פעמים, רמז למקדש שנתמשכן בשני חורבנין"[3]) — שקביעותה בשנה זו ביום י"ג (בגימטריא אחד) מנחם־אב, וממנה מתברך יום ט"ו באב, דיש לומר, שבזה מרומזים י"ג וט"ו הדברים שמהם נעשה המשכן (ועד"ז המקדש).

בס"ה, "בכל מאדך" — "בכל ממונך":

ולהעיר ממארז"ל[4] "התורה חסה על ממונן של ישראל", שבזה מודגשת השייכות דהממון לישראל[5] [ובזה גופא — כפי שנקראים בשם המעלה "ישראל", ע"ש "כי שרית עם אלקים ועם אנשים ותוכל"[6]], עד **שמתאחד** עם המציאות ד"ישראל", שאז אין צורך **בביאור והסבר** על זה ש"התורה **חסה** על ממונן של ישראל".

בס"ז, החיבור דלמעלה מהדעת עם גשמיות דוקא:

וי"ל דוגמא לדבר בשמחת פורים — שהשמחה היא למעלה ממדידה והגבלה, למעלה מטעם ודעת, "עד דלא ידע"[7], וביחד עם זה, השמחה היא ביין גשמי, "מחייב איניש **לבסומי (ביין)** בפוריא עד דלא ידע", ולא עוד אלא שהרמב"ם[8] מוסיף חידוש ב"חובת סעודה זו שיאכל **בשר** כו'", לא רק שתיית יין, אלא גם אכילת בשר.

---

1) יומא נד, ב.
2) סוכה מט, א.
3) ר"פ פקודי ובפרש"י.
4) ר"ה כז, א. וש"נ.
5) ראה כש"ט סרי"ח. או"ח להה"מ קא, ד.
6) וישלח לב, כט.
7) מגילה ז, ב.
8) הל' מגילה פ"ב הט"ו. וראה לקו"ש חי"א ע' 336 הערה 5.

בלחי מוגה

בס"ח, "מצאתי דוד עבדי":

ולהעיר, שפסוק זה הוא במזמור תהלים השייך לשנה זו, שיש בה גם השלימות דארבעים שנה ש"נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"[9], ג' המוחין, שעי"ז נעשית ההכנה לגילוי והמשכת ג' המוחין (ארץ קיני קניזי וקדמוני) לעתיד לבוא.

ולהעיר גם מהמשך וסיום המזמור בתהלים — "ברוך ה' לעולם אמן ואמן", שמורה על ההמשכה והגילוי בכל העולמות.

ובהמשך לזה באים למזמור שלאחריו, "תפלה למשה" — ששייך גם לכאו"א מישראל שיש בו ניצוץ מנשמת משה רבינו[10], ועי"ז נעשה באופן של חיבור ("**תפלה למשה**", מלשון חיבור[11]), כמודגש גם בשמו של משה, ע"ש "כי מן המים משיתיהו"[12], שגם בהיותו למטה נרגש בו בגילוי החיבור לשרשו ומקורו בעלמא דאתכסיא[13].

ולהעיר מהשקו"ט במפרשי התורה[14] בנוגע לקריאת שמו של משה ע"ש "כי מן המים משיתיהו" — דכיון שמדובר אודות מאורע שהי' ע"י **בת פרעה**, "ותרד בת פרעה לרחוץ על היאור וגו' ותרא את התבה וגו' ותשלח את אמתה (שפחתה, נערה **מצרית**) ותקחה"[15], איך יתכן שנקרא על שם מאורע זה (לא כפי שנקרא בלשונה של בת פרעה, לשון **מצרי**, אלא) **בלשון הקודש**?! — ולאחרי כל התירוצים נשאר הדבר בדוחק.

ויה"ר שמדוחק זה נבוא לדוחק הקץ, ובפרט שאין צורך "**לדחוק** את הקץ"[16], כיון שלפני ריבוי שנים כבר "**כלו** כל הקיצין"[17], ועאכו"כ בעמדנו בסוף "שני אלפים ימות המשיח"[18], בשנת ה'תש"נ, רביע האחרון דאלף הששי, והכל כבר מוכן לסעודה — סעודה דלויתן ושור הבר דלעתיד לבוא[19].

בס"ט, בהשייכות לפ' ואתחנן:

ולהעיר, שהתחלת הלימוד דפ' ואתחנן (בשיעורי חת"ת) היא לעולם ב"תלתא דפודענותא" [ואפילו כשתשעה באב חל בשבת, מתחילים לקרוא פ' ואתחנן בתפלת מנחה דתשעה באב שחל בשבת, ולומדים התחלת פ' ואתחנן ביום ראשון (עשירי באב) שבו מתענין התענית דתשעה באב נדחה] — דיש

---

9) תבוא כט, ג.
10) תניא רפמ"ב.
11) תו"א תרומה עט, סע"ד. ובכ"מ.
12) שמות ב, יו"ד.
13) ראה תו"א משפטים עו, סע"ב ואילך. ובכ"מ.
14) ראה ראב"ע, אוה"ח (ועוד) עה"פ.
15) שם, ה ובפרש"י.
16) ראה כתובות קיא, רע"א ובפרש"י.
17) סנהדרין צז, ב.
18) שם, סע"א.
19) ראה ויק"ר פי"ג, ג.

לומר, שבזה מרומז שהתוכן הפנימי ד"תלתא דפורענותא" הוא למעליותא, שקשור עם גילוי והמשכת המוחין, בחי' י"ה, כמרומז בהגימטריא דתקט"ו.

ויש להוסיף, שבפ' ואתחנן ישנה גם פרשה ראשונה דק"ש, "שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד"[20] (ותיכף ומיד לאח"ז[21]) "ואהבת את ה' אלקיך גו'"[22] — שעיקר העבודה בזמן הזה היא עבודת המדות, שזהו"ע ד"ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך"[23], ואילו הענין ד"שמע ישראל", עבודת המוחין, אינה אלא בתור הכנה והקדמה לעבודת המדות, ורק לעתיד לבוא תהי' שלימות עבודת המוחין, מוחין בפ"ע.

ועד"ז בפ' עקב שמתחילין לקרוא במנחה — "ושמר ה' אלקיך לך את הברית ואת החסד אשר נשבע גו'", דיש לומר, שג' הענינים דברית חסד ושבועה הם כנגד ג' המוחין.

בס"ד, "יוסיף חיים על חייו", אריכות ימים:

ובפשטות — שגם כשהגיע לגיל ק"כ שנה, הרי, ע"י ההוספה בלימוד התורה ניתוסף אצלו אריכות ימים ושנים טובות — עד ק"פ שנה, כשנות חייו של יצחק[24], שזהו מספר השנים הראוי להאבות (ועל ידם — לכל בנ"י), כמ"ש ביעקב "מעט גו' ולא השיגו את ימי שני חיי אבותי גו'"[25] (קמ"ז שנה במקום ק"פ), ועד"ז באברהם ש"קיצר הקב"ה ה' שנים משנותיו"[26] (קע"ה במקום ק"פ), ויתירה מזה — "כימי העץ ימי עמי"[27], עד לחיים נצחיים דעולם התחי' (ללא הפסק בינתיים).

שם, הערה 67, ההוספה בלימוד התורה מתשעה באב:

כלומר, נוסף על המבואר לעיל[28] שגם בתשעה באב חייבים ללמוד תורה בכל רגע ורגע, אלא שהלימוד צ"ל בחלקי התורה שמותר ללמדם בתשעה באב [ודלא כ"ההמצאה המשונה" שבתשעה באב אין חיוב דלימוד התורה, אלא שישנם דברים המותרים ללמוד, היינו, שזה שכבר גמר ה"קינות" וכו' ואינו יכול להרדם... "התירו לו" לעסוק בתורה בדברים מסויימים] — יש לומר יתירה מזה, שבתשעה באב מתחיל החיוב להוסיף דלימוד התורה בלילה, "קומי רוני בלילה לראש אשמורות".

---

20) ו, ד.
21) ללא ההפסק ד"ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד".
22) שם, ה.
23) ובהמשך הפרשה נכלל גם הפעולה דעבודת המדות בנוגע למעשה בפועל, עד להשפעה בחרן, שזהו"ע "וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך".
24) וישלח לה, כח.
25) ויגש מז, ט.
26) פרש"י תולדות כה, ל.
27) ישעי' סה, כב.
28) קונטרס משיחות י"ז תמוז וש"פ פינחס ס"י.

בסי"א, סעודת שלמה בשעתו:

ולהעיר מהדיוק ד"סעודת שלמה בשעתו" — בהיותו במעמד ומצב של שלימות, כשנאמר עליו "וישב שלמה על כסא הוי'"[29].

ולהעיר גם מהשייכות להגאולה — כמ"ש הרמב"ם[30] שמלך המשיח הוא "מבית דוד ומזרע שלמה".

שם, "הנה אלקינו זה":

ולהעיר, ש"זה" בגימטריא י"ב — שרומז על י"ב השבטים, הן יהודה ובנימין, והן עשרת השבטים[31] שגלו מעבר לנהר סמבטיון[32].

[ולהעיר מהשייכות ליום השבת — שהרי "סמבטיון" הוא כמו התרגום של "שבתון" בלשון ארמית].

וכולם יחדיו באים לארץ ישראל, ובאופן ד"כל יושבי' עלי'"[33], השלימות דכל בנ"י בארץ ישראל בשלימותה, הן ארץ שבע אומות, והן ארץ ג' אומות (קיני קניזי וקדמוני), ארץ עשר אומות, השלימות דעשר, "העשירי יהי' קודש"[34].

* * *

יב. בשבת זו לומדים פרק רביעי דמסכת אבות:

בהתחלת הפרק נאמר "איזהו חכם כו' איזהו גיבור כו' איזהו עשיר כו' איזהו מכובד כו'" — ד' מעלות ששייכים לכאו"א מישראל[35] (כמובן גם מהפסוקים שמהם מביא התנא ראי' והוכחה לד' מעלות אלו), ועל ידם נעשית השלימות דכאו"א מישראל.

ויש להוסיף, שגם השלימות דכלל ישראל קשורה עם מספר ארבע — שהרי י"ב השבטים דכלל ישראל מתחלקים לארבע דגלים, כמודגש בסדר חניית בנ"י במדבר מסביב למשכן.

ומזה באים לפרק חמישי שהתחלתו "בעשרה מאמרות נברא העולם" — שנוסף על השלימות דישראל עצמם (ד' המעלות שבפרק רביעי), נעשית גם השלימות בעבודתם בעולם, שיהי' ניכר בגלוי **במציאות העולם** שנברא בעשרה מאמרות (ע"ד שהמגיד הכיר בהכלי כחו של האומן שעשה הכלי[36], ועאכו"כ

---

29) דה"א כט, כג.
30) סהמ"צ מל"ת שסב. פיה"מ סנהדרין ר"פ חלק יסוד הי"ב. אגרת תימן.
31) כדברי המדרש הנ"ל (ס"א).
32) ב"ר פע"ג, ו.
33) ערכין לב, סע"ב.
34) בחוקותי כו, לב.
35) דלא כמו כהונה או מלכות שאינם שייכים לכאו"א מישראל.
36) שער האמונה ספכ"ז, ועוד.

בנוגע לכח האלקי שמהוה העולם מאין ליש), כפי שיתגלה בתכלית השלימות לעתיד לבוא.

יג. ובהמשך לזה — יש להזכיר גם אודות אלו שהכינו משקה עבור התוועדויות ומסיבות בקשר לעניני יהדות, תורה ומצוותי', בכל ג' הקוין דתורה עבודה וגמ"ח שעליהם העולם עומד[37].

וכרגיל בכגון־דא — יעלו מלמטה למעלה ויכריזו פרטי הדברים, ומהם יראו וכן יעשו.

ויה"ר והוא העיקר — שפעולות אלו ימהרו ויזרזו עוד יותר ויביאו בפועל ממש את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ותיכף ומיד ממש.

[לאחרי חלוקת המשקה — התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן ניגון הקפות לאביו הרלוי"צ ז"ל. אח"כ התחיל לנגן "ניעט ניעט ניקאַווא". ואח"כ הזכיר אודות אמירת ברכה אחרונה].

37) אבות פ"א מ"ב.